

красивъ. Да бждешъ красивъ, това значи да цвънешъ. Цвътенето трае известно време. Следъ това то трѣбва да се замѣсти съ друго нѣщо, пакъ тъй красиво и желанно. Това е вързването, узрѣването, даване плодъ. Плодътъ, това е доброто въ свѣта. Но и доброто трѣбва да се замѣсти съ друго нѣщо. Всичко въ живота е подложено на постоянни и вѣчни промѣни.

Значи, има нѣщо по-велико отъ доброто. Какъ мислите, кое е по-велико отъ доброто? Доброто може да се замѣсти съ друго нѣщо. Какъ се изразява доброто на земята? — Въ нѣкаква услуга, въ нѣкаква помощъ. Следъ като направите добро на нѣкого, въ какво трѣбва да се превърне това добро? — Въ благодарностъ, въ признателностъ. Признателенъ, благодаренъ може да бжде само разумниятъ човѣкъ, който разбира причинитѣ и следствията на нѣщата. Който не може да бжде признателенъ, той не разбира, какъво нѣщо е доброто. Той мисли, че хората сж длъжни да му правятъ добро. — Не, никой не е длъженъ да прави добро. Човѣкъ трѣбва да прави добро по своя воля, а не по задължение. Онзи, на когото се прави добро, трѣбва да бжде признателенъ, защото това, което чрезъ доброто се вързва на земята, вързано ще бжде и на небето. Ако доброто, което правите, не се признава, то остава за смѣтка на онзи, който го прави; а този, на когото е направено, остава вързанъ въ ада, дето той храни друго нѣкое сжщество. Щомъ е така, всички негови благодетели постепенно се отказватъ да му правятъ добро, и той започва да страда, да се измжчва. Днесъ адътъ се подържа повече отъ небето. Кой отъ васъ не е изпращаль баници въ ада? Не само баници, но различни сладкиши, торти се изпращатъ въ ада. Знаете ли, какво ще бжде положението на съвременнитѣ хора, когато видятъ единъ день тия сладки работи въ ада? Тѣ ще видятъ, че адътъ е свѣтъ, създаденъ отъ самитѣ тѣхъ. Следователно, когато мине въ задгробния свѣтъ, човѣкъ първо ще види онзи свѣтъ, който той самъ е създалъ, и ще прекара въ него известно число години. Следъ това той ще мине въ по-високъ свѣтъ, дето ще се запознае съ духовнитѣ, съ Божественитѣ работи.

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ овчаръ, който минавалъ за светия. Той се наричалъ дѣдо Димитъръ, но билъ известенъ на всички подъ името „светиятъ овчаръ.“ Той билъ добъръ, благочестивъ човѣкъ. Когато влизаль въ нѣкое село, ималъ обичай да влиза вечеръ, а не сутринъ.